

Bo Sundqvist: Invigning av Mittuniversitet

Talare

Bo Sundqvist
Ordförande för Sveriges
Universitets- och
Högskoleförbund

Datum

10 februari 2005

Plats

Härnösand

Herr Statsminister, Utbildningsminister, Landshövdingar, Rektorskollegor, Mina damer och herrar,

Som ordförande för Sveriges Universitets- och Högskoleförbund vill jag gratulera Mittuniversitetet och dess lärare, studenter och övrig personal till er nyvunna universitetsstatus. Den hoppfulla tro på framtiden som måste prägla ett pinfärskt universitet kommer inte att försvinna. Tro mig, i Uppsala — mer än 528 år senare — är det fortfarande spännande att gå till jobbet. Ett universitet kan egentligen aldrig bli gammalt: vi har den fascinerande egenskapen att vi ständigt förnyas genom nya generationer av studenter, som aldrig tar slut.

Jag behöver inte hälsa er välkomna till forskningens och den högre utbildningens underbara värld. Ni är inte nykomlingar i vår gemenskap. Den högre utbildningen i Sverige är, trots den omfattande expansionen under senare år, en ganska liten familj. Vi känner varandra väl, samarbetar ofta och bygger tillsammans det som vi — när vi är på vårt soligaste humör — kallar för en kunskapsnation. Ni vet precis vad som väntar och de villkor ni har att arbeta under.

Med universitetsstatusen följer forskningens tunga ansvar. Och det kan jag ju säga när jag har er alla som åhörare här i kväll: det kommer att kosta!

Frågan är om vi har något val, när det gäller att lägga resurser på forskning och kvalificerad högre utbildning. Den tidigare Harvardrektorn och sverigevännen Derek Bok har formulerat resurstilldelningsdebatten på ett drastiskt, men rättvisande sätt: ”If you think education is expensive — try ignorance” .

Nu får era forskare lägga ännu mera kraft på att säkra anslag. För att parafrasera

Torgny Segerstedt, en av mina företrädare vid Uppsala universitet: ”att söka anslag är knappast en forskares uppfattning om den högsta formen av saligt liv”. Men det är en del av vår vardag. Jag önskar er lycka till i detta arbete.

Att gång efter gång avsluta sina anföranden med en upprepning är ju en vanlig retorisk figur. I min hemkommun Lövånger i Västerbottens kustland fanns på femtiotalet en komunalpolitiker som hette KB Larsson. Han avslutade alltid sina pläderingar i fullmäktige med samma ord, nämligen ”detta är min enda sunda förnuftiga tanke”. Det är lite i den andan jag tar inspiration från en av världshistoriens mest berömda tjtare, nämligen Cato den äldre. På hans vis brukar jag avsluta mina tal vid doktorspromotionerna i Uppsala, på latin då förstås:

Praeterea censeo subsidie Ordinum Universitatis esse agenda

För övrigt anser jag att fakultetsanslagen skall höjas.

Det tycker jag är en sund tanke, som jag tänker fortsätta att upprepa. Tillsammans kan vi nog arbeta för att säkra grundplåtarna till alla våra lärosäten.

I kväll är det knappast resurstillsdelningsdebatten som kommer att dominera. Nu är det firandet av Mittuniversitetets universitetsstatus med fest som står på dagordningen. Med festen följer den sociala samvaron och spirande samarbetsidéer. Sverige är inte större än att vi i universitets- och högskolefamiljen även fortsättningsvis kommer att träffas både i vardag och fest. När det gäller just det nationella samarbetet brukar jag tänka på vad Kristina Lugn skrev:

Gud så dumt att gå omkring i en expanderande kommun och bara tänka på sig själv

Inte ska väl vi — expanderande lärosäten emellan — bara tänka på oss själva heller. Med dessa ord om samarbete vill jag återigen önska Mittuniversitetet all lycka i framtiden.

Å Sveriges Universitets- och Högskoleförbund vill jag utbringa en skål för Mittuniversitetet och välkomna i universitetsfamiljen.

Skål!

Taggar

2000-tal, 2005, Invigningstal, Man, Rektorstal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/bo-sundqvist-invigning-av-mittuniversitet>